

Hmm... zo alleen op stap?

Toen ik langs die stille laan liep hoorde ik voetstappen achter me en een kuch. Ik keek niet om want mijn moeder heeft me geleerd nooit om te kijken. De voetstappen bleven achter me en de kuch ook. Eindelijk kwam er een stem die zei: Zo alleen op stap? Nu heb ik ook alweer van mijn moeder geleerd om

1. nooit pepermuntjes aan te nemen van vreemde heren,
2. strak voor mij uit te kijken als een individu mij aanspreekt. (Gek, met pepermuntjes is nog nooit iemand bij me aangekomen, zou dat uit het gebruik geraakt zijn?)

In elk geval, ik zei niets en bleef strak voor me kijken. Maar als je zwijgt in zo'n geval, komt er onvermijdelijk een volgende vraag. Ik begreep al dat die volgende vraag niet zou zijn: 'Voelt u behoefte om het Prentenkabinet te gaan bezien?' Neen, de volgende vraag is dan: 'Permitteert u dat ik een eindje mee oploop?' Dan zeg je weer niks en ontstaat er een heel pijnlijke situatie. Die man begrijpt dan immers dat het waarschijnlijk niet zo innig zal worden, als hij verwacht heeft. Hij moet dus verdwijnen. Maar waar moet hij zo gauw heen? Het zou het beste zijn, wanneer hij zachtjes oploste, maar hij is gedoemd de hele laan verder uit te lopen, een paar passen van mij af. Wat een risico loopt zo'n man toch. En wat zal het hem veel tijd kosten om telkens weer achter iemand anders aan te kuchen en te vragen: Zo alleen op stap?

De meeste vrouwen hebben toch van hun moeder geleerd, strak voor zich uit te kijken. Er is dus maar een betrekkelijk kleine kans dat er eentje zal zeggen: Ja meneer, helemaal alleen... ik was zo blij dat ik uw kuch hoorde!

Neen, ik heb 't gevoel dat deze wijze van contact zoeken zelden met succes bekroond wordt. Misschien valt het mee hoor, dat weet ik niet precies. Maar de vraag: 'Zo alleen op stap?' lijkt me niet handig. Zo'n man moest het anders inkleden. Hij zou haastig moeten komen aanlopen en zeggen: Juffrouw, kunt u me even een handje helpen... mijn hondje is in het water gevallen. Zij is dan allicht geïnteresseerd en vraagt: waar?

Daar! zegt hij en wijst.

Natuurlijk dribbelt zij dan mee en dat geeft dan al direct een zekere saamhorigheid.

Als ze dan bij de gracht komen is er natuurlijk geen hondje te zien, maar dat hindert niet. Hij kan dan gebroken neerknielen en stamelen: Mijn Bello...

verdronken... wat vreselijk... gisteren mijn verloofde en nu mijn Bello weer...

Ziet u, dat is een stevig aanknopingspunt. En medelijden is een prachtbasis om iets op te beginnen. Maar, u weet het zelf ook, en al mijn vriendinnen en al uw vriendinnen weten het ook uit ervaring. De stereotype vraag is: Zo alleen op stap?

Het is het beste om dan maar te antwoorden: Neen, we zijn met ons zevenen, ziet u dat dan niet?

Annie M.G. Schmidt

Impressies van een simpele ziel

Querido, 1954